

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **G. B. (B.)**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

w dniu 6 maja 2026 r.

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 22 października 2025 r., sygn. akt IV Ka 586/25

utrzymującego wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 5 marca 2025 r., sygn. akt III K 141/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 marca 2025 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie o sygn. akt III K 141/24, uznał oskarżonego **G.B.** za winnego tego, że w okresie od

kwietnia 2020 r. do 27.09.2020 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dotacji z Wojewódzkiego Urzędu Pracy z siedzibą w T. wprowadził w błąd pracowników tego urzędu co do spełnienia warunków co do otrzymania dotacji w ten sposób, że przedłożył poświadczające nieprawdę wnioski o przyznanie świadczenia z dnia 30.04.2020 r. i 07 05.2020 r. oraz załączone do nich porozumienia z pracownikami W.J. i U.C., gdzie poświadczenie nieprawdy polegało na tym, W.J. w okresie od 01.04.2020 r. do 30.06.2020 r. ma mieć zmniejszony o 20 % wymiar czasu pracy, a U.C. w okresie od 01.04.2020 r. do 30.06.2020 r. ma być pracownikiem objętym przestojem ekonomicznym, podczas gdy oskarżony nie zmierzał zmniejszać czasu pracy dla W.J. i nie stosować przestoju ekonomicznego dla U.C. i w rzeczywistości W.J. nie miała zmniejszonego czasu pracy w tym okresie, a U.C. świadczyła pracę do końca kwietnia 2020 r., przebywając następnie na zwolnieniu lekarskim i z dniem 10 czerwca 2020 r. rozwiązała z firmą oskarżonego umowę o pracę, a następnie oskarżony w dniu 24 czerwca 2020 r. na podstawie wskazanych wyżej wniosków i dokumentów poświadczających nieprawdę dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania dotacji i w okresie gdy U.C. nie była już u niego zatrudniona, podpisał umowę na podstawie wniosku nr [...] o wypłatę świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na dofinansowanie wynagrodzenia pracowników objętych przestojem ekonomicznym albo obniżonym wymiarem czasu pracy w następstwie wystąpienia COVID-19 bez zamiaru wywiązania się z nałożonych zobowiązań zmniejszenia czasu pracy dla jednego pracownika i przestoju ekonomicznego dla drugiego pracownika i bez zamiaru wywiązania się z udokumentowania wykorzystania środków, w szczególności bez zamiaru realizacji postanowień § 3 umowy, doprowadzając w ten sposób Wojewódzki Urząd Pracy w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 6898,92 zł, którą to kwotę oskarżony otrzymał w trzech transzach w dniu 29 czerwca 2020 roku na kwotę 2299,64 zł, w dniu 05 sierpnia 2020 r. na kwotę 2299,64 zł i w dniu 28 sierpnia 2020 r. na kwotę 2299,64 zł, tj. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11

§ 3 kk w zw. z art. 57b kk skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych. Ponadto obciążył oskarżonego kosztami postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 22 października 2025 r., sygn. akt IV Ka 586/25, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów:

1. art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przez wadliwe rozważenie podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, to jest przepisów art. 16 kpk i w następstwie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk poprzez przekroczenie zakresu oskarżenia w ten sposób, że Sąd I instancji zmienił w zaskarżonym wyroku opis czynu i skazał oskarżonego za zdarzenie faktyczne, nieobjęte aktem oskarżenia, to jest za to, że "wprowadził w błąd pracowników urzędu co do spełnienia warunków co do otrzymania dotacji w ten sposób, że przedłożył poświadczające nieprawdę wnioski [...], a następnie podpisał umowę o wypłatę świadczeń bez zamiaru wywiązania się z nałożonych zobowiązań oraz bez zamiaru wywiązania się z udokumentowania wykorzystania środków", pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą;
2. art. 433 § 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk, a także przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk polegające na wadliwym rozważeniu podniesionych w apelacjach zarzutów poprzez zaniechanie przez Sąd dokonania oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego w oparciu o całokształt materiału dowodowego, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy oraz dokonanie oceny z zeznań świadków W.J., U.O., a także P.M., w sposób dowolny, z przekroczeniem zasad swobody oceny dowodów, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie

zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz – Północ w Bydgoszczy w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia kwalifikowanego, tj. rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartych w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, przez wadliwe rozważenie podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, to jest przepisów art. 16 kpk i w następstwie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk ujętego w pkt 1 kasacji wskazać należy, że jest on oczywiście bezzasadny. Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku stosunkowo obszerną i staranną argumentację dotyczącą przedmiotowej kwestii (uzasadnienie SO – s. 4 – 6). Odnosząc się do zarzutu braku skargi uprawnionego oskarżyciela Sąd Okręgowy wskazał, że wprowadzenie do opisu czynu przypisanego oskarżonemu elementu odnoszącego się do

uszczegółowienia sposobu działania oskarżonego w niczym nie naruszało tożsamości czynu. W dalszym ciągu chodziło o oszustwo, którego dopuścił się oskarżony względem Wojewódzkiego Urzędu Pracy z siedzibą w T. w związku z zawarciem umowy nr [...]. Wprowadzone przez Sąd Rejonowy elementy, istotnie, jedynie konkretyzowały sposób działania oskarżonego. Zasada skargowości wyznacza granice podmiotowe i przedmiotowe rozpoznania sprawy w danym postępowaniu. Granice te określa jednak nie opis czynu zawarty w akcie oskarżenia, czy też przyjęta przez uprawniony podmiot do wystąpienia ze skargą główną kwalifikacja prawna, lecz zdarzenie w znaczeniu historycznym. Sąd *ad quem* w tej materii prawidłowo odniósł się do jednego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy G.B.

W zakresie zarzutu naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk oraz art. 7 kpk oraz art. 410 kpk polegające na wadliwym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów poprzez zaniechanie przez Sąd dokonania oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego w oparciu o całokształt materiału dowodowego wskazać należy, że jest to w zasadzie kwestionowanie ustaleń faktycznych poprzez podnoszone zarzuty naruszenia prawa procesowego, stanowiące powielenie zarzutów sformułowanych w apelacji niniejszej sprawy i próbę obejścia ograniczeń wynikających z art. 523 § 1 kpk, co w zamiarze jej autora ma spowodować przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy powtórnej weryfikacji wyroku Sądu II instancji, która oceniona winna być jako prawnie niedopuszczalna.

Z treści kasacji ewidentnie wynika, że obrońca pod pozorem obrazu przepisów postępowania w rzeczywistości stara się podważyć ustalenia co do stanu faktycznego, co pozostaje w sprzeczności z art. 523 § 1 kpk. Skarżący zmierza bowiem do wykazania, iż w istocie skazany nie dopuścił się przypisanego mu czynu. Podnieść należy, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego zasadność ustaleń faktycznych nie podlega kontroli w trybie przepisów Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego. Uwagę tę odnieść należy także do, często spotykanego w praktyce, zarzutu kasacji wskazującego na niewywiązanie się przez sąd odwoławczy z obowiązku rzetelnego rozważenia wszystkich zarzutów apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.), nie wyłączając także tych, które

wskazują na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.) - niezależnie od tego, że to ostatnie zagadnienie nie stanowi przedmiotu postępowania kasacyjnego (argument z art. 523 § 1 k.p.k.) – (zob. postanowienia SN: z 10.02.2021 r., IV KK 574/20 oraz z 10.03.2021 r., V KK 63/21). Ponieważ wykluczone jest oczekiwanie od sądu kasacyjnego przeprowadzenia ponownej, samodzielnej oceny dowodów i na tej podstawie – kontroli poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, hipotetyczna skuteczność takiego zarzutu może być rozważana w zasadzie wyłącznie w przypadku zupełnego pominięcia przez sąd odwoławczy rozpoznania zarzutu zwykłego środka zaskarżenia opartego o art. 438 pkt 3 k.p.k. i tylko w razie przekonującego wykazania przez skarżącego, że uchybienie to miało rzeczywisty, istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Zakwestionowanie na tej podstawie prawidłowości orzeczenia sądu odwoławczego nie może okazać się trafne w razie zaafirmowania, bądź samodzielnego poczynienia przez sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, które pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k., a są one niezgodne wyłącznie z oczekiwaniami skarżącego determinowanymi jego interesem procesowym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego zawiera chronologiczne omówienie wszystkich zarzutów zawartych w zwykłym środku zaskarżenia, w tym odnośnie zarzutu opartego na względnej podstawie odwoławczej, błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) – (pkt 6 apelacji obrońcy).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17).

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania należy uznać, że

autor kasacji nie wykazał, by Sąd II instancji dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[WB]

[r.g.]